

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Martina Láníčka, ve věci

žalobce: **Prima Vizus**
sídlem Dolnická 2512/21, 350 02 Cheb
zastoupeného advokátem Mgr. Zdeňkem Ptáčkem
sídlem Májova 23, 350 02 Cheb

proti
žalovanému **Ministerstvo zdravotnictví České republiky**
sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 5. 2017 č. j. MZDR 12731/2017-3/PRO,
ve věci správního deliktu

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 11. 5. 2017 č. j. MZDR 12731/2017-3/PRO se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Zdeňka Ptáčka, sídlem Májova 23, 350 02 Cheb.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 13. 7. 2017 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 24974/2017 ze dne 16. 2. 2017. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč za správní delikt dle § 115 odst. 1 písm. a) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách (dále jen „zákon o zdravotních službách“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že v období od dubna 2013 do března 2014 v nejméně 49 mateřských školách ve správním obvodu Moravskoslezského kraje prováděl preventivní screeningová vyšetření zraku předškolních dětí, tedy poskytoval zdravotní služby oprávnění k poskytování zdravotních služeb v rozporu s § 11 odst. 2 zákona o zdravotních službách.
2. Podle žalobce správní orgán při projednávání věci v rámci odvolacího řízení opětovně nevzal v úvahu fakt, že i správním orgánem prvního stupně byla porušena závazná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a Listiny základních práv a svobod, když zejména přijaté neřešení neodpovídá okolnostem případu, správní orgán nevyšel dotčené osobě vstříc a nezohlednil předchozí stanovisko soudu, že je třeba se zabývat společenskou nebezpečností jednání žalobce. Nebylo dostatečně zohledněno stanovisko Krajského soudu v Ostravě vyslovené v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č.j. 22 Ad 7/2015-55. Krajský úřad Moravskoslezského kraje dle žalobce tvrdí, že rigidně netrestá všechny preventivní akce, které jsou na území Moravskoslezského kraje realizovány, musí však důsledně posuzovat míru rizikovosti poskytování zdravotních služeb u každého konkrétního případu. Na straně jedné trestá za screening zraku dětí v MŠ nestátní zdravotnické zařízení - žalobce - registrované v oboru ortoptista s odůvodněním shledání společenské nebezpečnosti v tom, že se jedná o vyšetření předškolních dětí, které nechápou význam a účel vyšetření a na straně druhé vyzdvihuje služby sdružení Ostrovid, kterému příslušný správní orgán nevydal oprávnění k poskytování zdravotních služeb. U tohoto subjektu neshledává krajský úřad ani minimální hranici společenské nebezpečnosti u akce „Vidím dobře? Screeningové vyšetření zraku u dětí v mateřských školách v roce 2013“; v tomto případě neshledal krajský úřad závadným, že zdravotní služby poskytuje subjekt, který není registrovaným nestátním zdravotnickým zařízením a poskytuje zdravotnické služby bez oprávnění a mimo zdravotnická zařízení. Žalobce přitom používal při vyšetření zraku dětí identický přístroj Plusoptix jako sdružení Ostrovid, který je však krajskému úřadu dobře znám, a to na základě žádosti sdružení Ostrovid o dotaci z roku 2012 a 2013. Krajský úřad navíc sám uvádí, že mu je známo, že sdružení Ostrovid poskytuje zdravotnické služby bez oprávnění, avšak s tím, že fakticky je vyšetření prováděno subjektem Vidum s. r. o., tedy subjektem, který nemá oprávnění k poskytování zdravotních služeb mimo zdravotnické zařízení. Uvedená společnost má dle rozhodnutí krajského úřadu uděleno oprávnění k poskytování zdravotnických služeb a bylo zajištěno osobou k tomu oprávněnou, tj. optometristou a zrakovým terapeutem. Podle žalobce však, jak vyplývá z § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 55/2011 Sb., o činnostech zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků (dále jen „vyhláška o zdravotnických pracovnících“), je oprávněn screening očních vad u dětí provádět pouze ortoptista, jak je tomu v případě žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce nerovného přístupu k jednotlivým subjektům uvedl, že krajský úřad se s touto námitkou ve svém rozhodnutí vypořádal a zabýval se jí rovněž žalovaný. Dle názoru žalovaného krajský úřad dostatečně vysvětlil, jaké jsou rozdíly v jednotlivých případech, zaměřil se na rozdílný skutkový stav a z toho rozdílnou společenskou škodlivost, resp. její absenci v případě jiného subjektu - sdružení Ostrovid. Co se týče akce Stan proti melanomu, tuto žalobce neuváděl v odvolání, jež vedlo k vydání napadeného rozhodnutí. K využívání přístroje Plusoptix žalobcem a rovněž sdružením Ostrovid žalovaný odkázal na rozdíly ohledně obou subjektů popsané v rozhodnutí krajského úřadu. Uvedený přístroj v případě žalobce užívala k tomu odborně nezpůsobilá osoba, čímž mohlo docházet ke zkreslování zjištěných výsledků a jejich následné nesprávné interpretaci. Podle žalovaného z rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ad 7/2015 nikde nevyplývá závěr, že konkrétně žalobcovo jednání nenaplnilo materiální stránku správního deliktu. K námitce nesprávné interpretace vyhlášky o zdravotnických pracovnících by nemělo být přihlíženo, neboť tato nebyla uplatněna v odvolacím řízení.

Zjištění z průběhu správního řízení

4. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 14. 4. 2014 zahájil Krajský úřad Moravskoslezského kraje vůči žalobci řízení ve věci uložení pokuty za poskytování zdravotních služeb bez oprávnění k poskytování zdravotních služeb v rozporu s ust. § 11 odst. 2 zákona o zdravotních službách. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2014 byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za správní delikt dle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách. K odvolání žalobce bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 12. 2014. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2016, č. j. 22 Ad 7/2015-55 bylo uvedené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení; dle závěrů krajského soudu se žalovaná i krajský úřad řádně nevypořádaly s námitkou porušení rovnosti účastníků a v projednávané věci bylo třeba předně uvážit, zda k prokázanému formálnímu naplnění znaků správního deliktu přistupuje i minimální společenská škodlivost uvedeného jednání a v případě, že by materiální stránka shledána byla, je namístě tytéž skutečnosti hodnotit v rámci úvahy o přiměřené výši sankce. Nato žalovaný svým rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016 zrušil rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2014 a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
5. Dne 16. 2. 2017 rozhodl správní orgán prvního stupně tak, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách a uložil mu pokutu ve výši 5 000 Kč. Dospěl mj. k závěru, že žalobce v době poskytování zdravotnických služeb nedisponoval oprávněním k poskytování zdravotních služeb pro Moravskoslezský kraj, služby poskytoval mimo zdravotnické zařízení a vyšetření prováděl osobou k tomu neoprávněnou. Je namístě shledat v jeho jednání společenskou nebezpečnost, neboť se lze důvodně obávat, že tato vyšetření nejsou, resp. nemusí být zabezpečena na náležité odborné úrovni a nelze garantovat validnost výsledků vyšetření ve všech případech. Společenskou nebezpečnost shledal krajský úřad v tom, že se jedná o vyšetření, které je směřováno vůči nejmenším, předškolním dětem, které nechápou význam a účel vyšetření. Podle krajského úřadu je stěžejní, aby vyšetření *od počátku prováděl optometrista*. Co se týče situace u jiného subjektu - sdružení Ostrovid, v uvedeném případě správní orgán nepřistoupil k zahájení správního řízení, když konstatoval, že společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice, neboť preventivní vyšetření, které probíhalo také v mateřských školách, bylo fakticky zajištěno prostřednictvím poskytovatele zdravotních

Shodu s prvopisem potvrzuje

služeb Vidum spol. s r. o., jemuž bylo vydáno rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb a bylo zajištěno osobou k tomu oprávněnou, tj. optometristou a zrakovým terapeutem.

6. K odvolání žalobce rozhodl následně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Postup prvostupňového správního orgánu shledal správným a nepřisvědčil žádné z odvolacích námitek. K námitce společenské škodlivosti jednání žalobce žalovaný uvedl, že touto otázkou se správní orgán prvního stupně zabýval, přihlédl jak k cílové skupině vyšetřovaných pacientů, k rizikům chybné interpretace při sběru dat bez přítomnosti optometristy, zavádějící prezentací a možné mylné interpretace povahy vyšetření zákonným zástupcem. Prvostupňový orgán se zabýval i otázkou rovnosti přístupu k jiným osobám poskytujícím preventivní zdravotní služby mimo zdravotnické zařízení, popsal rozdíly ve skutkových okolnostech, přičemž kritériem pro zahájení či nezahájení správního řízení bylo posouzení společenské škodlivosti či naopak prospěšnosti posuzovaných jednání.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť účastníci s takovým postupem vyjádřili souhlas.
8. Podstatou námitek nyní projednávané žaloby je v zásadě nerovný přístup správních orgánů při posuzování jednání žalobce z hlediska jeho společenské škodlivosti, a to zejména při srovnání skutkově obdobného jednání sdružení Ostrovid u akce „Vidím dobře? Screeningové vyšetření zraku u dětí v mateřských školách v roce 2013“. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 2. 2017, dospěl tento mj. k závěru, že v jednání žalobce je třeba shledat společenskou nebezpečnost mj. proto, že tento v době poskytování zdravotnických služeb nedisponoval oprávněním k poskytování zdravotních služeb *pro Moravskoslezský kraj*, služby poskytoval mimo zdravotnické zařízení a vyšetření prováděl *osobou k tomu neoprávněnou*. Podle prvostupňového orgánu se přitom lze důvodně obávat, že tato vyšetření nejsou, resp. nemusí být zabezpečena na náležité odborné úrovni a nelze garantovat validnost výsledků vyšetření ve všech případech, jedná o vyšetření, které je směřováno vůči nejmenším, předškolním dětem, které nechápou význam a účel vyšetření. Podle krajského úřadu je navíc stěžejní, aby vyšetření „*od počátku prováděl optometrista*“. U sdružení Ostrovid oproti tomu správní orgán nepřistoupil k zahájení správního řízení, neboť dospěl k závěru, že společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice, neboť preventivní vyšetření, které probíhalo také v mateřských školách, bylo fakticky zajištěno prostřednictvím poskytovatele zdravotních služeb Vidum spol. s r. o., jemuž bylo vydáno rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb a bylo zajištěno osobou k tomu oprávněnou, tj. optometristou a zrakovým terapeutem. S uvedeným posouzením se krajský soud nemůže ztotožnit.
9. Předně je třeba poznamenat, že skutkové okolnosti týkající se jednání žalobce, nebyly v řízení sporné, k přezkumu je v rozsahu namítaných žalobních bodů otevřeno napadené rozhodnutí, potažmo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze co do právního posouzení uvedeného jednání, a to zejména stran naplnění materiální stránky správního

Shodu s prvopisem potvrzuje

deliktu. Krajský soud připomíná své závěry vyslovené v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 22 Ad 7/2015-55, že: „...*k trestnosti (správního deliktu) nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinými slovy, aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské škodlivosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Na těchto závěrech nemůže ničeho změnit skutečnost, že zákony upravující správní delikty stricto sensu materiální stránku deliktu neupravují (na rozdíl od právní úpravy trestných činů a přestupků). Materiální stránka protiprávního jednání se tak i v případě správních deliktů musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání. Nelze než uzavřít, že i u správních deliktů je nezbytné posuzovat materiální stránku deliktu. (Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 17/2007-135 ze dne 31. 5. 2007, publ. pod č. 1337/2007 Sb. r. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 27/2008-46 ze dne 31. 10. 2008.)“ Byť se správní orgány materiální stránkou zabývaly, závěry, které ze svých úvah dovodily, nemohou podle krajského soudu obstát. Zásadní pro posouzení dané věci je totiž srovnání jednání žalobce s jednáním sdružení Ostrovid (viz výše). Je totiž zcela namístě přisvědčit argumentaci žalobce, že dle výslovného znění § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky o zdravotnických pracovnících může bez odborného dohledu a bez indikace provádět screening očních vad u dětí pouze ortoptista. Oproti tomu **optometrista** je ve smyslu § 10 odst. 2 citované vyhlášky oprávněn bez odborného dohledu a bez indikace u osob starších 15 let věku pouze následující činnosti:*

- a) vyšetřovat zrakové funkce a provádět metrická vyšetření refrakce oka, určovat refrakční vadu a provádět korekce,
- b) rozhodovat, zda je ke korekci refrakční vady vhodné použít dioptrické brýle, kontaktní čočky nebo speciální optické pomůcky, a předepisovat je, zhotovovat a opravovat,
- c) vyšetřovat v oblasti předního segmentu oka pro potřeby korekce refrakčních vad,
- d) provádět poradenskou činnost v oblasti refrakčních vad,
- e) při podezření na oční onemocnění doporučovat pacientům vyšetření u lékaře se specializovanou způsobilostí v oboru oftalmologie,
- f) aplikovat kontaktní čočky a předávat je s poučením a doplňkovým sortimentem pacientům a provádět jejich následné kontroly.

U osob mladších 15 let pak navíc může uvedené činnosti provádět pouze pod odborným dohledem očního lékaře se specializovanou způsobilostí v oboru oftalmologie.

10. Z uvedeného vyplývá, že právní předpis vymezuje působnost jednotlivých zdravotnických pracovníků velmi úzce, přičemž screening očních vad u dětí je považován za samostatnou specializovanou činnost, která je svěřena pouze ortoptistovi. Ačkoli optometrista může provádět vyšetřování zrakových vad, nelze tuto činnost a činnosti s tím spojené podřadit pod screening, tedy cílené vyšetření zaměřené na širší okruh předem specifikovaných osob, v daném případě dětí. Navíc, optometrista může u dětí, resp. osob mladších 15 let provádět vyšetřování zrakových vad pouze pod dohledem očního lékaře se specializovanou působností v oboru oftalmologie. Neobstojí tudíž argumentace správního

Shodu s prvopisem potvrzuje

orgánu prvního stupně, že u sdružení Ostrovid bylo provádění vyšetření fakticky zajištěno prostřednictvím poskytovatele zdravotních služeb Vidum spol. s r. o., jemuž bylo vydáno rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb (příčemž správní orgán prvního stupně ani neuvedl k jakým činnostem) a bylo zajištěno osobou k tomu oprávněnou, tj. optometristou a zrakovým terapeutem. Jako argument v neprospěch žalobce, resp. ve vztahu k vyšší míře společenské škodlivosti jeho jednání neobstojí ani skutečnost, že žalobce měl v rozhodném období sice oprávnění k poskytování zdravotních služeb v oboru ortoptista, avšak nikoli pro Moravskoslezský kraj. Z hlediska zkoumaného naplnění společenské škodlivosti je totiž podstatné především to, zda a pro jaké činnosti měl žalobce udělené oprávnění, nikoli jeho územní působnost.

11. Tedy shrnuto, správní orgány shledaly naplnění materiální stránky u žalobce, jenž měl udělené oprávnění k poskytování zdravotních služeb v oboru činnosti ortoptista (byť s odlišnou územní působností), přičemž samotná vyšetření prováděla v rámci screeningů u dětí všeobecná sestra, avšak oproti tomu zároveň neshledaly ani minimální společenskou škodlivost u jiného subjektu – sdružení Ostrovid, u něhož absentuje jakékoli oprávnění k poskytování zdravotních služeb a fakticky screening prováděla společnost Vidum spol. s r. o., přičemž vyšetření bylo prováděnou optometristou a zrakovým terapeutem, kteří však k provádění screeningů oprávnění ve smyslu vyhlášky o zdravotnických pracovnících nejsou. Krajskému soudu z uvedených závěrů správního orgánů není zřejmé, v čem je společenská škodlivost jednání sdružení Ostrovid menší než žalobce, resp., z jakých důvodů je shledávána společenská škodlivost u žalobce, který je držitelem oprávnění k poskytování zdravotních služeb pro příslušnou činnost, byť samotná vyšetření prováděla (shodně jako u společnosti Ostrovid) osoba k tomu neoprávněná. Ze závěrů správních orgánů naopak vyplývá nerovný přístup při posuzování materiální stránky jednání u odlišných subjektů ve skutkově obdobných případech. Tím došlo ze strany správních orgánů, a to jak prvostupňového, tak ze strany žalovaného, k porušení § 2 odst. 4 správního řádu a k narušení principů dobré správy. Ty jsou aplikovatelné jednak v horizontální rovině mezi vykonavateli veřejné správy, jednak ve vertikálním vztahu mezi veřejnou správou a jejími adresáty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49, publ. pod č. 1746/2009 Sb. NSS). Mezi tyto principy lze zařadit zejména soulad s právem, nestrannost, včasnost, předvídatelnost, přesvědčivost, přiměřenost, efektivnost, odpovědnost, otevřenost a vstřícnost. Takto byly vymezeny principy dobré správy veřejným ochráncem práv na konferenci Principy dobré správy konané dne 22. 3. 2006 (viz Principy dobré správy, Sborník příspěvků přednesených na pracovní konferenci, Masarykova univerzita, Brno, 2006, ISBN 80-210-4001-7); blíže také viz <http://www.ochrance.cz/stiznosti-na-urady/pripady-a-stanoviska-ochrance/principy-dobre-spravy/>. Za zásadní zdroj při vymezení těchto principů lze mj. považovat Evropský kodex řádné správní praxe schválený usnesením Evropského parlamentu ze dne 6. 9. 2001 (dostupný na <http://www.ombudsman.europa.eu/cs/resources/code.faces#/page/1>). Uvedené platí pro celou oblast veřejné správy, žalovaného a správní orgán prvního stupně nevyjímaje. Bylo (a bude) na žalovaném, aby ve svém postupu tyto principy ctíl a promítl je v předmětné věci. Individuální správní akt orgánu veřejné správy musí být jasný, určitý a srozumitelný a zejména pak přesvědčivý. Adresát tohoto aktu musí být odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu v jeho věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 - 73). Pokud rozhodnutí orgánu veřejné moci postrádá uvedené atributy, nemůže plnit svou funkci a mohou tak být založeny důvody pro jeho zrušení v rámci soudního přezkumu

Shodu s prvopisem potvrzuje

podle § 76 odst. 1 s. ř. s. (blíže srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 As 91/2015-47).

12. V projednávané věci tedy bude na žalovaném, aby v rámci odvolacího řízení opětovně posoudil materiální stránku správního deliktu vytýkaného žalobci, přičemž, shledá-li i nadále existenci alespoň minimální hranice společenské škodlivosti jednání žalobce, vypořádá se především s postupem správního orgánu prvního stupně ve skutkově obdobných případech, přičemž uvedené závěry se musí odrazit také při úvahách o případné sankci; přihlédne přitom, že ve smyslu § 115 odst. 3 písm. a) zákona o zdravotních službách není stanovena dolní hranice sankce. V opačném případě lze předpokládat postup dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Závěr a náklady řízení

13. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí, jímž byl akceptován nesprávný postup správního orgánu prvního stupně, je nezákonné; soud tedy rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém bude vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
b) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.
1) příprava a převzetí věci	
2) sepsání žaloby	6 200 Kč
b) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. b)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. 600 Kč

Celkem

9 800 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Soud podotýká, že ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal jako součást nákladů řízení částku odpovídající sazbě DPH, neboť zástupce žalobce v řízení neosvědčil, že je plátcem DPH.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23. srpna 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu